

Cartea lui Daniel - Numărul o sută optzeci și unu

Strigătul de la miezul nopții și rolul profetic al Romei: Dezvăluirea zilelor de pe urmă în cartea lui Daniel

Jeff Pippenger

2024-04-11

În capitolul unsprezece din Daniel există mai multe linii profetice care se aliniază toate cu ultimele șase versete ale capitolului. Partea care se aliniază cu istoria versetului patruzeci, de la vremea sfârșitului din 1989 până la legea duminicală din versetul patruzeci și unu, este partea profeției care a fost pecetluită până în zilele din urmă. Ea este completarea lui Daniel la Descoperirea lui Isus Hristos, care este desigilată chiar înainte de încheierea timpului de probă. Versetul doi îl introduce pe Trump, ultimul președinte republican, ultimul Președinte, Președintele care este al optulea și care este dintre cei șapte, iar el este cel mai bogat președinte, care a început să-i stârneasă pe globaliști atunci când și-a anunțat candidatura în 2015. Versetul zece identifică anul 1989, iar versetele unsprezece și doisprezece identifică războiul din Ucraina, care a început în 2014, cu victoria lui Putin și decăderea sa ulterioară.

Versetele treisprezece până la cincisprezece descriu cea de-a treia dintre cele trei bătălii din versetul patruzeci, începând cu prăbușirea Uniunii Sovietice în 1989, apoi războiul din Ucraina, urmat de Bătălia de la Panium, care reprezintă lupta externă a protestantismului apostat din Statele Unite împotriva globaliștilor lumii.

Protestantismul apostat predomină și stabilește relația ierarhică a uniunii întreprinse, care este pusă în aplicare prin legea duminicală ce va veni în curând. Fiara este catolicismul, iar ea este capul celor trei puteri, reprezentată ca Izabela și printr-o multitudine de alte simboluri. Ea este desfrânată care domnește peste fiară și o călărește.

Proorocul mincinos este Statele Unite, reprezentate de soțul ei, Ahab, care este capul împărăției de zece părți a balaurului. Bătălia de la Panium din anul 200 î.Hr. preînchipuie lupta externă dintre globalism și protestantismul apostat. Lupta internă este reprezentată de revolta din anul 167 î.Hr., urmată de rededicarea templului, comemorată prin Hanuka, în anul 164 î.Hr., după care a urmat o perioadă din 161 î.Hr. până în 158 î.Hr., care preînchipuie momentul în care Statele Unite ridică o icoană a unirii dintre biserică și stat specifice catolicismului, așa cum este reprezentată prin „liga”.

În versetul treisprezece, Uriah Smith ne informează că, la paisprezece ani după Bătălia de la Rafia, Ptolemeu moare din pricina „necumpătării și desfrâului și a fost urmat la domnie de fiul său, Ptolemeu Epifanes, un copil de patru sau cinci ani pe atunci. Antioh, în același timp, după ce înăbușise răzvrătirea din împărăția sa și supusese și așezase părțile de răsărit în ascultare, era liber pentru orice întreprindere când tânărul Epifanes a venit pe tronul Egiptului.” După ce victoria de scurtă durată a lui Putin se va fi încheiat, Trump va fi pregătit să se ocupe de noul rege-prunc al Egiptului. Înainte de a face aceasta, el va fi „înăbușit o răzvrătire” în interiorul Statelor Unite.

Când Trump va fi ales, el va pune în aplicare legi care au fost prefigurate de Alien and Sedition Acts din 1798, împreună cu suspendarea „habeas corpus”, așa cum a făcut primul președinte republican ca răspuns la un Război Civil. Acțiunile sale au fost, de asemenea, prefigurate de acțiunile președintelui Grant când a avut de-a face cu Ku Klux Klan, și de F. D. Roosevelt când i-a întemnițat pe japonezi și pe alții în al Doilea Război Mondial, precum și de Patriot Act al ultimului George Bush.

Acesta, asemenea lui Seleucus, va înăbuși răzvrătirea din Statele Unite, iar apoi își va îndrepta privirea spre „regele-copil” al Egiptului. Procedând astfel, va încheia o alianță cu Filip al Macedoniei, căci Smith consemnează: „În același timp, Filip, regele Macedoniei, a intrat într-o alianță cu Antioh pentru a împărți între ei stăpânirile lui Ptolemeu, fiecare propunându-și să ia părțile care se aflau cel mai aproape de el și care îi erau cele mai convenabile. Iată o ridicare împotriva regelui de la miazăzi suficientă pentru a împlini profeția și chiar acele evenimente, fără îndoială, pe care profeția le avea în vedere.”

Trump va încheia o alianță fermă cu națiunile NATO (Națiunile Unite), pentru a se ocupa de Rusia și de complexitățile rezolvării consecințelor prăbușirii lui Putin. În acel timp, potrivit versetului paisprezece și comentariului lui Smith, „este introdusă o nouă putere”. Papalitatea va interveni pentru a proteja Rusia și statele ei satelite de autoritatea NATO și a Statelor Unite, sau, după cum citează comentariul lui Smith, „Roma a vorbit; iar Siria și Macedonia au constatat curând că asupra aspectului visului lor venea o schimbare. Romanii au intervenit în favoarea tânărului rege al Egiptului, hotărâți ca el să fie protejat de ruina plănută de Antioh și Filip. Aceasta a fost în anul 200 î.Hr. și a constituit una dintre primele intervenții importante ale romanilor în treburile Siriei și Egiptului.”

Roma, curva Tirului, începe atunci să-și cânte cântecele și să curvească cu împărații pământului, mai înainte ca acei împărați să ajungă la deplină ascultare față de ea, doar două versete mai târziu. În același timp, a avut loc Bătălia de la Panium. Anul 200 î.Hr. identifică începutul cântării curvei Tirului, iar ea face aceasta în legătură cu protejarea Rusiei, pe care Statele Unite și Națiunile Unite tocmai au convenit să o împartă spre folosul lor reciproc. Curva biruiește asupra amândurora, însă apoi are loc „bătălia” de la Panium, iar Statele Unite biruiește asupra Națiunilor Unite.

În mod simbolic, treizeci și trei de ani mai târziu, răscoala de la Modein începe în Statele Unite. În mod simbolic, trei ani mai târziu după aceasta, este instaurată rededicarea așa-numitului protestantism și a unei Republici Constituționale, așa cum este reprezentată de Hanukkah. În mod simbolic, la trei ani după aceea, începe perioada reprezentată de alianța iudeilor cu Roma.

Mișcările finale vor fi unele rapide; astfel, istoria reprezentată de patruzeci și opt de ani în versete descrie o succesiune de evenimente rapide pe care profeția le-a identificat în mod specific ca începând la vremea sfârșitului, în 1989, urmate de a doua bătălie din versetele unsprezece și doisprezece, în 2014, urmate de anul 2015, când Trump și-a anunțat candidatura la președinție și astfel și-a început lucrarea profetică de a stârni globalismul. Odată ce Trump începe lucrarea de reprimare a Războiului Civil care este deja în desfășurare, el va încerca o alianță cu Națiunile Unite (NATO — Filip al Macedoniei), iar Roma va începe să cânte. Alianța încercată devine lupta pentru

supremație dintre cele două forțe care este reprezentată de Bătălia de la Panium.

Pa nium, așadar, este reperul din versetul treisprezece, unde încep ultimele mișcări rapide care preced legea duminicală. Toți profeții au vorbit mai mult despre sfârșitul lumii decât despre vremea în care au trăit, iar Isus a fost, desigur, cel mai mare dintre toți profeții. Chiar înainte de cruce, care prefigurează legea duminicală, aceasta fiind reprezentată de versetul șaisprezece, Isus a făcut o călătorie împreună cu ucenicii Săi la Panium. Timpul petrecut acolo și lecțiile pe care le-a prezentat acolo se aliniază cu apropiata Bătălie de la Panium. De-a lungul istoriei, Panium a avut mai multe nume, iar pe vremea lui Hristos numele Paniumului era Cezareea lui Filip.

„Isus și ucenicii Săi ajunseseră acum într-una dintre cetățile din împrejurimile Cezareei lui Filip. Ei se aflau dincolo de hotarele Galileii, într-o regiune în care idolatria predomina. Aici, ucenicii erau retrași de sub influența stăpânitoare a iudaismului și aduși într-un contact mai strâns cu închinarea păgână. În jurul lor erau reprezentate forme de superstiție care existau în toate părțile lumii. Isus dorea ca priveliștea acestor lucruri să-i facă să simtă răspunderea lor față de păgâni. În timpul șederii Sale în această regiune, El a căutat să Se retragă de la învățarea norodului și să Se devoteze mai pe deplin ucenicilor Săi.”

„Era pe punctul de a le vorbi despre suferința care Îl aștepta. Dar mai întâi S-a retras singur și S-a rugat ca inimile lor să fie pregătite să primească cuvintele Sale. Alăturându-Se din nou lor, nu le-a comunicat îndată ceea ce dorea să le împărtășească. Înainte de a face aceasta, le-a dat prilejul de a-și mărturisi credința în El, pentru ca ei să fie întăriți pentru încercarea care urma să vină. El a întrebat: «Cine zic oamenii că sunt Eu, Fiul omului?»”

„Din nefericire, ucenicii au fost nevoiți să recunoască faptul că Israel nu reușise să-și recunoască Mesia. Unii, într-adevăr, când au văzut minunile Sale, Îl declaraseră a fi Fiul lui David. Mulțimile care fuseseră hrănite la Betsaida doriseră să-L proclame împărat al lui Israel. Mulți erau gata să-L accepte ca profet; dar nu credeau că El era Mesia.

„Isus a pus acum o a doua întrebare, referitoare la ucenicii înșiși: „Dar voi cine ziceți că sunt Eu?” Petru a răspuns: „Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului celui viu.””

„De la început, Petru a crezut că Isus este Mesia. Mulți alții care fuseseră convinși prin propovăduirea lui Ioan Botezătorul și Îl primiseră pe Hristos au început să se îndoiască de misiunea lui Ioan atunci când acesta a fost întemnițat și omorât; iar acum se îndoiau că Isus era Mesia, pe care Îl așteptaseră atât de mult. Mulți dintre ucenici, care se așteptaseră cu ardoare ca Isus să-Și ia locul pe tronul lui David, L-au părăsit când au înțeles că El nu avea o asemenea intenție. Dar Petru și tovarășii lui nu s-au abătut de la credințioșia lor. Calea șovăielnică a acelora care ieri laudau și astăzi condamnavă nu a nimicit credința adevăratului urmaș al Mântuitorului. Petru a declarat: «Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului celui viu.» El nu a așteptat onoruri împărătești care să-I încununeze Domnul, ci L-a primit în umilirea Sa.”

“Petru exprimase credința celor doisprezece. Totuși, ucenicii erau încă departe de a înțelege misiunea lui Hristos. Împotrivirea și denaturarea din partea preoților și a conducătorilor, deși nu-i puteau întoarce de la Hristos, le pricinuiau totuși o mare nedumerire. Ei nu vedeau limpede calea înaintea lor. Influența pregătirii lor timpurii, învățătura rabinilor, puterea tradiției

încă le împiedicau vederea adevărului. Din când în când, raze prețioase de lumină de la Isus străluceau asupra lor, totuși adesea erau ca niște oameni care băjbăie printre umbre. Dar în ziua aceea, înainte de a fi aduși față în față cu marea încercare a credinței lor, Duhul Sfânt S-a așezat asupra lor cu putere. Pentru puțină vreme, ochii le-au fost întorși de la ‘lucrurile care se văd’, ca să privească ‘lucrurile care nu se văd’. 2 Corinteni 4:18. Sub înfățișarea omenească, ei au deslușit slava Fiului lui Dumnezeu.”

„Исус му одговори на Петар, велејќи: ‘Блажен си ти, Симоне, сине Јонин; зашто тело и крв не ти го открија тоа, туку Мојот Отец, Кој е на небесата.’“

„Adevărul pe care Petru îl mărturisise este temelia credinței credinciosului. El este ceea ce Hristos Însuși a declarat a fi viața veșnică. Dar stăpânirea acestei cunoștințe nu constituia niciun temei pentru slăvire de sine. Nu prin vreo înțelepciune sau bunătate a sa proprie îi fusese ea descoperită lui Petru. Niciodată omenirea nu poate, prin sine însăși, să ajungă la cunoașterea celor dumnezeiești. „Este cât cerurile de înaltă; ce poți face? mai adâncă decât Locuința morților; ce poți ști?” Iov 11:8. Numai duhul înfierii ne poate descoperi lucrurile adânci ale lui Dumnezeu, pe care „ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit și la inima omului nu s-au suit”. „Nouă însă Dumnezeu ni le-a descoperit prin Duhul Său; căci Duhul cercetează toate lucrurile, chiar și lucrurile adânci ale lui Dumnezeu.” 1 Corinteni 2:9, 10. „Prietenia Domnului este pentru cei ce se tem de El”; iar faptul că Petru a deslușit slava lui Hristos era o dovadă că fusese „învățat de Dumnezeu”. Psalmii 25:14; Ioan 6:45. Ah, cu adevărat, „ferice de tine, Simone, fiul lui Iona; fiindcă nu carnea și sângele ți-au descoperit lucrul acesta.”

„Jezus a continuat: «Îți mai spun și ție că tu ești Petru și pe această stâncă Îmi voi zidi biserica; și porțile iadului nu o vor birui.» Cuvântul Petru înseamnă o piatră, — o piatră rostogolitoare. Petru nu era stâncă pe care a fost întemeiată biserica. Porțile iadului au biruit împotriva lui atunci când și-a tăgăduit Domnul cu blesteme și jurăminte. Biserica a fost zidită pe Unul împotriva căruia porțile iadului nu puteau birui.”

„Cu secole înainte de venirea Mântuitorului, Moise arătase către Stâncă mântuirii lui Israel. Psalmistul cântase despre «Stâncă puterii mele». Isaia scrisese: «Așa vorbește Domnul Dumnezeu: Iată, pun în Sion ca temelie o piatră, o piatră încercată, o piatră din capul unghiului, scumpă, o temelie tare.» Deuteronomul 32:4; Psalmii 62:7; Isaia 28:16. Însuși Petru, scriind sub inspirație, aplică această profecie lui Isus. El spune: «Dacă ați gustat că Domnul este bun: apropiindu-vă de El, ca de o piatră vie, lepădată, în adevăr, de oameni, dar aleasă de Dumnezeu și scumpă, și voi, ca niște pietre vii, sunteți zidiți ca să fiți o casă duhovnicească.» 1 Petru 2:3–5, R. V.

„Nimeni nu poate pune altă temelie decât cea care a fost pusă, și care este Isus Hristos.” 1 Corinteni 3:11. „Pe această stâncă”, a spus Isus, „Îmi voi zidi Biserica.” În prezența lui Dumnezeu și a tuturor ființelor cerești, în prezența nevăzutei oștiri a iadului, Hristos Și-a întemeiat Biserica pe Stâncă cea vie. Acea Stâncă este El Însuși — propriul Său trup, frânt și zdrobit pentru noi. Împotriva Bisericii zidite pe această temelie, porțile iadului nu vor birui.

„Cât de slabă părea biserica atunci când Hristos a rostit aceste cuvinte! Nu era decât o mică mână de credincioși, împotriva cărora avea să fie îndreptată toată puterea demonilor și a

oamenilor răi; totuși, urmașii lui Hristos nu trebuiau să se teamă. Zidiți pe Stânca puterii lor, ei nu puteau fi răsturnați.

„Timp de șase mii de ani, credința s-a zidit pe Hristos. Timp de șase mii de ani, puhoaietele și furtunile mâniei satanice s-au năpustit asupra Stâncii mântuirii noastre; dar ea rămâne neclintită.”

„Petru exprimase adevărul care este temelia credinței bisericii, iar Isus l-a onorat acum ca reprezentant al întregului trup al credincioșilor. El a spus: „Îți voi da cheile Împărăției cerurilor; și orice vei lega pe pământ va fi legat în ceruri; și orice vei dezlega pe pământ va fi dezlegat în ceruri.””

„Cheile Împărăției cerurilor” sunt cuvintele lui Hristos. Toate cuvintele Sfintei Scripturi sunt ale Lui și sunt cuprinse aici. Aceste cuvinte au putere să deschidă și să închidă cerul. Ele declară condițiile în baza cărora oamenii sunt primiți sau respinși. Astfel, lucrarea celor ce propovăduiesc Cuvântul lui Dumnezeu este o mireasmă de viață spre viață sau de moarte spre moarte. A lor este o misiune apăsată de urmări veșnice.

“Umukiza ntiyashinze umurimo w’ubutumwa bwiza kuri Petero ku giti cye. Mu gihe cyakurikiyeho, asubiramo amagambo yari yarabwiye Petero, yayerekeje ku rusengero ubwarwo. Kandi ibihuje n’ayo mu ngingo yabyo byabwiye na bo uko ari cumi na babiri nk’abahagarariye umubiri w’abizera. Iyo Yesu aza kuba yarahaye umwe mu bigishwa ubutware bwihariye buruta ubw’abandi, ntitwari kubasanga kenshi bajya impaka ku byerekeye uwari ukomeye kuruta abandi. Bari kuba baragandukiriye ubushake bwa Shebuja, kandi bakubahiriza uwo yari yaratoranyije.”

„În loc să desemneze pe cineva drept cap al lor, Hristos le-a spus ucenicilor: «Să nu vă numiți Rabi»; «nici să nu fiți numiți învățători, căci Unul singur este Învățătorul vostru: Hristos.» Matei 23:8, 10.

„Capul oricărui bărbat este Hristos.” Dumnezeu, care a pus toate lucrurile sub picioarele Mântuitorului, „L-a dat să fie Cap peste toate lucrurile, pentru biserică, care este trupul Lui, plinătatea Celui ce umple totul în toți.” 1 Corinteni 11:3; Efeseni 1:22, 23. Biserica este zidită pe Hristos ca temelie a ei; ea trebuie să asculte de Hristos ca de Capul ei. Ea nu trebuie să depindă de om și nici să fie controlată de om. Mulți pretind că o poziție de încredere în biserică le dă autoritatea de a dicta ce trebuie să creadă alți oameni și ce trebuie să facă. Această pretenție Dumnezeu nu o aprobă. Mântuitorul declară: „Toți voi sunteți frați.” Toți sunt expuși ispitei și sunt supuși greșelii. Nu ne putem bizui pe nicio ființă mărginită pentru călăuzire. Stânca credinței este prezența vie a lui Hristos în biserică. Pe aceasta se poate sprijini și cel mai slab, iar cei care se socotesc pe ei înșiși cei mai puternici se vor dovedi a fi cei mai slabi, dacă nu fac din Hristos tăria lor. „Blestemat să fie omul care se încrede în om și face din carne brațul său.” Domnul „este Stânca, lucrarea Lui este desăvârșită.” „Ferice de toți cei ce se încred în El.” Ieremia 17:5; Deuteronomul 32:4; Psalmii 2:12.

„După mărturisirea lui Petru, Isus le-a poruncit ucenicilor să nu spună nimănui că El era Hristosul. Această poruncă a fost dată din pricina împotrivirii hotărâte a cărturarilor și a fariseilor. Mai mult decât atât, poporul, și chiar ucenicii, aveau o concepție atât de greșită

despre Mesia, încât o vestire publică despre El nu le-ar fi dat nicio idee adevărată despre caracterul Său sau despre lucrarea Sa. Dar zi de zi El li Se descoperea ca Mântuitorul și astfel dorea să le dea o adevărată concepție despre El ca Mesia.”

„Ucenicii încă se așteptau ca Hristos să domnească drept un prinț pământesc. Deși El Își ascunsese atât de multă vreme planul, ei credeau că nu avea să rămână pentru totdeauna în sărăcie și obscuritate; vremea era aproape când Își avea să-Și întemeieze împărăția. Că ura preoților și a rabinilor nu avea să fie niciodată biruită, că Hristos avea să fie respins de propriul Său neam, condamnat ca înșelător și răstignit ca făcător de rele — un astfel de gând ucenicii nu-l nutriseră niciodată. Dar ceasul puterii întunericului se apropia, și Isus trebuia să le descopere ucenicilor Săi lupta care le stătea înaintea. El era întristat la gândul încercării care se apropia.” Hristos, Lumina lumii, 411-415.

Versetul șaisprezece din Daniel unsprezece reprezintă legea duminicală care va veni curând în Statele Unite. Chiar înainte de ceasul aceluia „cutremur”, candidații care caută să fie printre cei o sută patruzeci și patru de mii sunt treziți din somnul lor. Ceea ce îi trezește este o solie profetică. În acel moment se manifestă două clase și, așa cum este ilustrat în parabola celor zece fecioare, o clasă are untdelemn în vase, cealaltă clasă nu are. Versetele treisprezece până la cincisprezece din Daniel unsprezece nu numai că reprezintă istoria profetică ce precedă legea duminicală, ci reprezintă și „solia”, care, în contextul parabolei celor zece fecioare, este „untdelemnul” pe care cei înțelepți îl vor avea pentru a primi sigiliul lui Dumnezeu și a fi înălțați ca un steag în ceasul marelui cutremur. Aceste articole au ajuns acum la punctul culminant al tuturor articolelor, căci solia care este reprezentată în aceste versete este untdelemnul de aur care este turnat prin cele două țevi de aur.

Vom continua acest studiu în articolul următor.

“Precis cum aceia care mărturisesc adevărul îi slujesc lui Satana, umbra lui infernală le va întuneca privirea asupra lui Dumnezeu și a cerului. Ei vor fi ca aceia care și-au pierdut dragostea dintâi. Nu pot contempla realitățile veșnice. Ceea ce Dumnezeu a pregătit pentru noi este înfățișat în Zaharia, capitolele 3 și 4, și 4:12–14: «Și am răspuns din nou și i-am zis: Ce sunt aceste două ramuri de măslin, care, prin cele două țevi de aur, își varsă din ele untdelemnul de aur? El mi-a răspuns și mi-a zis: Nu știi ce sunt acestea? Și eu am zis: Nu, domnul meu. Atunci a zis el: Aceștia sunt cei doi unși, care stau înaintea Domnului întregului pământ.»”

“Domnul este plin de resurse. El nu duce lipsă de mijloace. Din pricina lipsei noastre de credință, a spiritului nostru pământesc, a vorbirii noastre ieftine, a necredinței noastre, manifestate în conversația noastră, umbre întunecate se adună în jurul nostru. Hristos nu este descoperit nici prin cuvânt, nici prin caracter ca Cel cu totul vrednic de iubit și cel mai de seamă dintre zece mii. Când sufletul se mulțumește să se înalțe spre deșertăciune, Duhul Domnului poate face puțin pentru el. Vederea noastră mărginită contemplă umbra, dar nu poate vedea slava de dincolo. Îngerii țin cele patru vânturi, înfățișate ca un cal mânios care caută să scape din frâu și să se năpustească peste fața întregului pământ, purtând distrugere și moarte în calea lui.

„Ni ćemo spavati baš na samom pragu vječnoga svijeta? Ni ćemo biti tromi, hladni i mrtvi? O, kad bismo u svojim crkvama imali Duha i dah Božji udahnut u Njegov narod, da stanu na svoje noge i žive. Treba da vidimo da je put uzak i vrata tijesna. Ali kad prođemo kroz tijesna vrata, njihova širina je bez granice.” Manuscript Releases, volume 20, 217.

„Ceii unși, care stau lângă Domnul întregului pământ, au poziția dată odinioară lui Satana ca heruvim ocrotitor. Prin ființele sfinte care înconjoară tronul Său, Domnul menține o comunicare neîntreruptă cu locuitorii pământului. Untdelemnul de aur reprezintă harul prin care Dumnezeu menține candelile credincioșilor alimentate, ca să nu pâlpâie și să se stingă. Dacă acest untdelemn sfânt n-ar fi turnat din cer prin mesajele Duhului lui Dumnezeu, uneltele răului ar avea stăpânire deplină asupra oamenilor.”

„Mungu huvunjiwa heshima tunapokataa kupokea mawasiliano ambayo yeye hututumia. Kwa jinsi hii tunaikataa ile mafuta ya dhahabu ambayo angeyamimina ndani ya nafsi zetu ili yapitishwe kwa wale walio gizani. Wakati mwito utakapokuja, ‘Tazama, bwana-arusi anakuja; tokeni mwende kumlaki,’ wale ambao hawajapokea yale mafuta matakatifu, ambao hawajaihidhiana neema ya Kristo mioyoni mwao, watagundua, kama wale wanawali wapumbavu, kwamba hawako tayari kumlaki Bwana wao. Hawana, ndani yao wenyewe, uwezo wa kupata yale mafuta, na maisha yao yameharibika. Lakini ikiwa Roho Mtakatifu wa Mungu ataombwa, ikiwa tutasihi, kama Musa alivyofanya, ‘Unionyeshe utukufu wako,’ upendo wa Mungu utamwagwa mioyoni mwetu. Kupitia katika mabomba ya dhahabu, yale mafuta ya dhahabu yatapitishwa kwetu. ‘Si kwa uwezo, wala si kwa nguvu, bali ni kwa Roho yangu, asema Bwana wa Majeshi.’ Kwa kuzipokea miale angavu za Jua la Haki, watoto wa Mungu hung’aa kama taa ulimwenguni.” Review and Herald, July 20, 1897.